

Wees geen vrek,
koop een Djek!

Wees geen vrek,
koop een Djek!

Hans van Druten

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© <naam schrijver>

Voor mijn lieve, knappe, creatieve, onvervangbare partner Jessica. Daar begin ik mee. Zij is degene die mij in vuur en vlam heeft gezet. Nu, na bijna 4 jaar geleden, is er nog weinig brandstof nodig om ons voor eeuwig te doen versmelten. Slechts een kleinigheidje. Ik wil het mijzelf cadeau doen, maar wel met instemming van jou.

Na bijna 25 jaar huwelijk hield ik het voor gezien. Het vuur was uit en weloverwogen heb ik mijn vrouw verteld dat ik van haar wilde scheiden. Dat was een moeilijke beslissing, vooral pijnlijk. Meer voor haar dan voor mij. Het huwelijk bestond in mijn beleving uit veel eenzijdig pleasegedrag. Ik kauwde alles voor, of het nu een te plannen vakantie betrof of een dure aankoop, ze vond het allemaal prima. 'Als jij denkt dat we het zo moeten doen, dan ga lekker je gang.' Je zou denken; dat is makkelijk zo'n vrouw. Kunnen doen en laten wat je wilt, zonder al teveel tegengas. Maar het tegendeel is waar. Het stompt je af, het geeft je geen uitdaging meer. Want hoe heerlijk leek het mij om eens flink ruzie te maken over een aankoop. Of over politiek standpunt, een woninginrichting of over: waar gaan we heen op vakantie?

Natuurlijk maakten we ruzie, maar dat ging dan over mijn schoenen die ik ergens had laten slingeren, of over een lekke fietsband die nog niet geplakt was door mij. Onbenullige dingen, waarbij ik soms plagend een klein speldenprikje gaf, eindigden regelmatig in het slaan met deuren en stampvoetend de trap op lopen, gevolgd door dagenlang niet met elkaar praten. Ik was er klaar mee en

stopte na jaren met alle pogingen om ons opnieuw in het gareel te krijgen. Daar had ik ook geen zin meer in. Mijn batterij was leeg. En als je zelf geen zin meer hebt om voor de zoveelste keer een nieuwe lijmpoging van onbenulligheden op te tuigen, dan is de kans op herstel minimaal. Mijn liefde voor haar was verdwenen, verdampt, opgebrand en weg. Geen kans meer op herstel en ook géén behoefte meer aan herstel.

Het viel haar zwaar, want ineens hield ze van mij en hoopte ze dat ik tijdelijk in de knoop zou zitten met mijzelf. Althans dat hoorde ik later van anderen. Hans komt wel weer terug, laat hem maar even...

Ondanks mijn besluit had ik met haar te doen. Ik vond mijzelf een klootzak en vroeg mij twijfelend af of ik breuk alsnog moest herstellen. Ik betrapte mij zelfs tijdens onze scheiding op pleasegedrag. Ik gaf haar geld en deed haar de belofte dat ze net zolang in onze woning mocht blijven wonen totdat ze vervangende woonruimte had gevonden. Daarna zouden we ons huis kunnen verkopen.

Ik woonde tijdelijk in een landelijke woning in Doornspijk. Een vriendelijke collega stelde zijn woning beschikbaar en trok zelf, voor zolang het zou duren, in bij zijn vriendin met wie hij al jaren een latrelatie onderhield.

Mijn hervonden vrijheid ontspoorde enigszins. Dat vonden anderen. En ik moet achteraf eerlijk bekennen dat een relatie met een 27 jaar jongere vrouw, niet een verstandige keuze is. Een half jaar na mijn scheiding ging ik